DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 15 marca 2016 r.

Poz. 1393

Elektronicznie podpisany przez:
Agnieszka Augustynowicz
Data: 2016-03-15 14:27:44

WYROK NR II SA/WR 436/15
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 9 września 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia WSA Alicja Palus
Sędziowie:	Sędzia WSA Ireneusz Dukiel (spr.)
	Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz
Protokolant	Natalia Galewicz

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 9 września 2015 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Siechnicach
z dnia 28 sierpnia 2014 r. nr LXIII/386/14
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północno-zachodniej części obrębu Żerniki Wrocławskie, gmina Siechnice

I. stwierdza nieważność § 3 pkt 13 we fragmencie „drogi wewnętrzne", § 4 ust. 2 pkt 13, § 6 pkt 2 lit. b we fragmencie „mieszkaniowej", § 6 pkt 6, § 7 ust. 1 pkt 2 lit. k, § 9 pkt 2 we fragmencie „o szerokości (licząc od osi gazociągu): a) 65 m – dla budynków użyteczności publicznej, b) 35 m – dla budynków mieszkalnych zabudowy jednorodzinnej, c) 30 m – dla parkingów, d) 25 m – dla wolno stojących budynków niemieszkalnych", § 9 pkt 3 lit. b, § 9 pkt 5, § 10 ust. 5 pkt 3, § 10 ust. 11 pkt 1 we fragmencie „lub niewyznaczonych", § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a we fragmencie „przy czym lokalizacja zabudowy poprzedzona musi być badaniami geologicznymi zgodnie z przepisami odrębnymi, określającymi warunki, na których może ona zostać zlokalizowana. W przypadku negatywnego wyniku badań, wykluczających możliwość lokalizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej dopuszcza się przeznaczenie tego terenu na zieleń parkową i/lub teren sportu i rekreacji, i/lub zalesienie" zaskarżonej uchwały;

II. dalej idącą skargę oddala;

III. zasądza od Gminy Siechnice na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Siechnicach nr LXIII/386/14 z dnia 28 sierpnia 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północno-zachodniej części obrębu Żerniki Wrocławskie.

Organ nadzoru zaskarżając w powyższą uchwałę i formułując zarzuty odnoszące się do naruszenia zasad sporządzania planu, zakwestionował podjęcie:

- § 3 pkt 13 we fragmencie: „drogi wewnętrzne" oraz § 10 ust. 11 pkt 1 we fragmencie: „lub niewyznaczonych" z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm., dalej jako u.p.z.p.) oraz w zw. z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587, dalej jako r.M.I.);
- § 4 ust. 2 pkt 13 z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 8 ust. 2 r.M.I.;
- § 6 pkt 2 lit. b we fragmencie: „mieszkaniowe" z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. oraz załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112);
- § 6 pkt 6 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 3 r.M.I.;
- § 7 ust. 1 pkt 2 lit. k z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w zw. z art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm.);
- § 9 pkt 2 we fragmencie: „o szerokości (licząc od osi gazociągu): a) 65 m dla budynków użyteczności publicznej, b) 35 m – dla budynków mieszkalnych zabudowy jednorodzinnej, c) 30 m – dla parkingów, d) 25 m – dla wolno stojących budynków niemieszkalnych" oraz § 9 pkt 3 lit. b z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w zw. z § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U., poz. 640) oraz załącznikiem nr 2 do tego rozporządzenia;
- § 9 pkt 5 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p.;
- § 10 ust. 5 pkt 3 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260 ze zm.) w zw. z § 28 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 ze zm.);
- § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, § 12 ust. 2 pkt 3 oraz załącznika nr 1 (rysunek planu) do uchwały w zakresie terenu 4.MN z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 9 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 r.M.I.;
- § 19 ust. 4 pkt 4 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 4b u.p.z.p. w zw. z art. 11 f ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczegółowych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.).

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący organ nadzoru wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały ww. zakresie oraz o zasądzenie należnych kosztów postępowania stosownie do norm przypisanych. Wyjaśnienia i uzasadnienia podniesionych przez organ nadzoru zarzutów zawiera obszerne uzasadnienie do skargi.

Odpowiadając na skargę skarżony organ gminy wniósł o oddalenie skargi w całości lub w części.

Autor odpowiedzi na skargę uznał za zasadne zarzuty polegające na podjęciu:

- § 3 pkt 1 we fragmencie „drogi wewnętrzne" oraz § 10 ust. 11 pkt 11 we fragmencie: „lub niewyznaczonych" z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz w zw. z § 4 pkt 9 lit. a r.M.I.;
- § 4 ust. 2 pkt 13 z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 8 ust. 2 r.M.I.;-§ 6 pkt 2 lit. b we fragmencie: „mieszkaniowej" z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 3 w zw. z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. oraz załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112);
- § 6 pkt 6 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 3 r.M.I.;
- § 9 pkt 2 we fragmencie: „o szerokości (licząc od osi gazociągu): a) 65 m – dla budynków użyteczności publicznej, b) 35 m – dla budynków mieszkalnych zabudowy jednorodzinnej, c) 30 m – dla parkingów, d) 25 m – dla wolno stojących budynków nie mieszkalnych" oraz § 9 pkt 3 lit. b z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w zw. z § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. 2013 r., poz. 640) oraz załącznikiem nr 2 do tego rozporządzenia;

- § 9 pkt 5 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p.
- §10 ust. 5 pkt 3 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260 ze zm.) w związku z § 28 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 ze zm.).

Skarżony organ odmówił natomiast uwzględnienia skargi w części dotyczącej zarzutu podjęcia:

- § 7 ust. 1 pkt 2 lit. k z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w zw. z art. 39 ust. 3 ustawy Prawo budowlane, wskazując że treść przyjętego przepisu wynika bezpośrednio z uzgodnień dokonanych ze służbami ochrony zabytków;
- § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, §12 ust. 2 pkt 3 oraz załącznika nr 1 (rysunek planu) do uchwały w zakresie terenu 4.MN z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 9 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 r.M.I. z uwagi na fakt, że zgodnie z ustaleniami obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Siechnice teren ten może zostać przeznaczony pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną pod warunkiem właśnie przeprowadzenia badań geologicznych (było to składowisko różnych odpadków, gruzu, itp.);
- § 19 ust. 4 pkt 4 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. w zw. z art. 11f ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczegółowych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013r., poz. 687 z późn. zm.) z uwagi m.in. na to, że planowana inwestycja, polegająca na budowie drogi publicznej klasy zbiorczej, została zgodnie z rozporządzeniem wyodrębniona liniami rozgraniczającymi i jednoznacznie został wskazany jej przebieg.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 oraz § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz.1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola, o której mowa powyżej, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie zaś do art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm., dalej jako u.p.p.s.a.), kontrola działalności administracji publicznej wykonywana przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego, jak również inne niż określone w pkt 5 akty organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 2 pkt 6 u.p.p.s.a.). W myśl zaś art. 147 u.p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 u.p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części.

Mając na względzie wskazane powyżej kryterium legalności Wojewódzki Sąd Administracyjny, po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych, podzielił zarzuty i argumentację skargi generalnie w całości, za wyjątkiem kwestii odnoszących się do zgodności z prawem regulacji zawartej w § 12 ust. 2 pkt 3 oraz w załączniku nr 1 (rysunek planu) do uchwały w zakresie terenu 4.MN oraz § 19 ust. 4 pkt 4 zaskarżonej uchwały. Znamienne w niniejszej sprawie jest również to, że sama Rada Miejska wniosła o uwzględnienie skargi w odniesieniu do większości zarzutów w niej zawartych.

Zasadna okazała się zatem skarga we fragmencie "drogi wewnętrzne” zawartym § 3 pkt 13 uchwały. Jeżeli w planie miejscowym przewiduje się tereny pod drogi tworzące system komunikacji, to obowiązkowo należy określić zasady modernizacji, rozbudowy i budowy tego systemu. Zasady te muszą obejmować elementy określone w § 4 pkt 9 r.M.I., w tym parametry układu komunikacyjnego. Droga wewnętrzna wchodzi w skład systemu komunikacji, co jest spowodowane tym, że poprzez teren tej drogi umożliwiony jest dostęp do zewnętrznego układu komunikacji drogowej. Ustawodawca zobowiązując organ stanowiący gminy do określenia zasad budowy systemów komunikacji, tak samo jak Minister Infrastruktury zobowiązując ww. rozporządzeniu do określenia układu komunikacyjnego i jego parametrów, nie ograniczył układu (systemu) komunikacyjnego wyłącznie do dróg publicznych, obejmując nim wszystkie drogi występujące w ramach ustaleń planu, a więc również drogi wewnętrzne (tak też WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 257/15). Z § 4 pkt 9 r.M.I., jednoznacznie zatem wynika wymóg określenia parametrów drogi w części tekstowej planu. Zauważyć trzeba, że to tekst planu stanowi treść uchwały rady gminy i jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Organ w przedmiotowej uchwale parametrów dróg wewnętrznych nie określił. Zaniechanie to stanowiło naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 r.M.I. prowadzące do naru-

szenia zasad sporządzania planu, skutkujące nieważnością opisanego w sentencji fragmentu przepisu § 3 pkt 13 (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.).

Podobne zastrzeżenia, jak powyżej można sformułować w stosunku do § 10 ust. 11 pkt 1 uchwały, w którym znalazła się regulacja o następującej treści: „Ustała się następujące, ogólne zasady obsługi w zakresie komunikacji: *1) obsługa komunikacyjna obszaru przeznaczonego pod inwestycje z drogi powiatowej 1938D klasy Z (położonej poza granicami planu) – za pomocą dróg wewnętrznych wyznaczonych lub niewyznaczonych na rysunku planu, zgodnie z przepisami odrębnymi”*. Zgodzić się więc należy z organem nadzoru, że uchwalając taką regulację Rada Miejska dopuściła, aby obsługa komunikacyjna obszaru przeznaczonego pod inwestycje z drogi powiatowej 1938D mogła się odbywać również poprzez drogi wewnętrzne niewyznaczone na rysunku planu, a zatem takie, które nie zostały ujęte w tekście uchwały i w związku z tym, dla których nie określono żadnych parametrów. W świetle powyższego za niedopuszczalną i niezgodną z prawem należy uznać regulację zaskarżonej uchwały umożliwiającą obsługę komunikacyjną danego terenu poprzez drogi wewnętrzne, dla których w planie tym nie określono jakichkolwiek parametrów. W tym stanie rzeczy zasadne jest wnioskowanie o stwierdzenie nieważności § 10 ust. 11 pkt 1 we fragmencie „lub niewyznaczonych”, który narusza w sposób istotny art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 9 lit. a r.M.I.

Odnosząc się do zarzutu podjęcia § 4 ust. 2 pkt 13 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 8 ust. 2 r.M.I., także należy potwierdzić jego zasadność. Z całą pewnością kluczową zasadą jest spójność zapisów części tekstowej planu z częścią graficzną, zaś naruszenie tych relacji skutkuje naruszeniem zasad sporządzania planu, co z kolei daje podstawę do stwierdzenia nieważności danego fragmentu uchwały. Skoro między częściami graficzną i tekstową planu istnieje rozbieżność tego rodzaju, że wbrew zapisom § 4 ust. 2 pkt 13 uchwały teren drogi transportu rolnego - oznaczony symbolem KDR - faktycznie nie został zamieszczony na rysunku planu oraz w jego legendzie, a także w ustaleniach szczegółowych uchwały, wada planu jest niewątpliwa. Przypomnieć należy, że rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie miejscowego planu i obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku (art. 20 ust. 1 u.p.z.p.). W pewnym uproszczeniu stwierdzić można, że rysunek planu stanowi uzupełnienie i wyjaśnienie tekstu. Zgodnie z § 8 ust. 2 r.M.I. na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. A zatem załącznik graficzny nie może zawierać ustaleń innych niż treść uchwały. Oczywiście wyjaśnienia uzyskane przez organ nadzoru, a dotyczące oczywistej omyłki pisarskiej towarzyszącej powstałym rozbieżnościom należy uznać za logiczne i spójne, niemniej jednak nawet przyjęcie, że to właśnie omyłka pisarska stała się przyczyną stwierdzonych rozbieżności pozostaje ów fakt bez wpływu na ocenę prawną kwestionowanego fragmentu uchwały. W takiej sytuacji, mając na uwadze fakt, że Rada Miejska ograniczyła się wyłącznie do określenia przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem KDR bez umiejscowienia go za pomocą linii rozgraniczających na rysunku planu i określenia zasad jego zagospodarowania, zasadnym okazało się w tej części stanowisko organu nadzoru.

Przechodząc do uzasadnienia stanowiska, że poprzez przyjęcie regulacji § 6 pkt 2 lit. b we fragmencie „mieszkaniowej” zaskarżonego aktu doszło do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w kontekście wadliwej realizacji wymogów określonych w art. 113 i art. 114 u.p.o.ś. wskazać trzeba, że w badanej uchwale planistycznej znalazła się regulacja w brzmieniu: *„Ustala się następujące ogólne zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego: (...) 2) obowiązuje utrzymanie poziomu hałasu poniżej dopuszczalnego lub na poziomie określonym w przepisach odrębnych: a) dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem MN jak dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, b) dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem MNU, UMN jak dla zabudowy mieszkaniowej mieszkaniowo-usługowej (...)”*. Konsekwencją takiego określenia przeznaczenia terenu zwrócić należy uwagę, że w art. 113 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska taksatywnie zróżnicowano tereny: a) pod zabudowę mieszkaniową, b) pod szpitale i domy opieki społecznej, c) pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, d) na cele uzdrowiskowe, e) na cele rekreacyjno- wypoczynkowe, f) na cele mieszkaniowo-usługowe. Takie zróżnicowanie znajduje potwierdzenie w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112). W tabeli 1 i 3 dla terenów mieszkaniowo- usługowych, zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego oraz zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej określono bowiem różne wskaźniki hałasu. Tymczasem, jak słusznie zauważył to organ nadzoru, z redakcji § 6 pkt 2 lit. b uchwały wynika, że Rada wprowadziła dla terenów oznaczonych symbolami MNU i UMN wskaźniki hałasu, dla dwóch różnych rodzajów terenów, z których jedne tj. tereny mieszkaniowo-usługowe są wymienione w tabeli 1 i 3 ww. załącznika do rozporządzenia, natomiast drugie, tj., tereny zabudowy mieszkaniowej w tabeli 1 i 3 załącznika do ww. rozporządzenia wymienione nie są.

Świadczy o tym sposób zredagowania uchwały, gdzie w ramach regulacji dotyczącej dopuszczalnych poziomów hałasu dla terenów MNU i UMN objętych skarżoną uchwałą obowiązują ustalenia cyt. „jak dla zabudowy mieszkaniowej mieszkaniowo-usługowej". Wskazana regulacja odnosi się zatem do dwóch różnych rodzajów terenów: 1) zabudowy mieszkaniowej oraz 2) zabudowy mieszkaniowo-usługowej. W przypadku pierwszego rodzaju z tych terenów tj. zabudowy mieszkaniowej zgodzić się należy jednak z Wojewodą, że nie można precyzyjnie ustalić na podstawie postanowień uchwały charakteru określonej tam zabudowy (np. jednorodzinna, wielorodzinna). W załączniku do rozporządzenia w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku rozróżnia się bowiem tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oraz tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego, dla których to terenów obowiązują odmienne dopuszczalne wskaźniki hałasu. Należy podkreślić, że w załączniku (tabela 1 i 3) do rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku nie określono dopuszczalnego poziomu hałasu dla takiego rodzaju terenu jak „zabudowa mieszkaniowa". W ocenie Składu orzekającego, Rada Miejska w § 6 pkt 2 lit. b uchwały odniosła się zatem do normy akustycznej dla nieistniejącej kategorii terenu („zabudowy mieszkaniowej") i w tym zakresie istotnie naruszyła prawo. Nic sposób bowiem z lektury kwestionowanej przez organ nadzoru regulacji wywnioskować, które normy hałasu mają zastosowanie dla terenów oznaczonych symbolami MNU i UMN, czy wskaźnik określony w rozporządzeniu dla terenów mieszkaniowo-usługowych, czy też może wskaźnik dla terenów „zabudowy mieszkaniowej". Trzeba również zgodzić się z organem nadzoru, który zwrócił uwagę na brak możliwości prawidłowego ustalenia wskaźnika hałasu dla terenów „zabudowy mieszkaniowej", ponieważ tereny tego rodzaju nie zostały ujęte w tabeli 1 i 3 załącznika do ww. rozporządzenia. W konsekwencji należało stwierdzić nieważność § 6 pkt 2 lit. b we fragmencie „mieszkaniowej" uchwały z powodu istotnego naruszenia tabeli 1 i 3 załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego. Jak stanowi zaś § 4 pkt 3 r.M.I., ustalenia dotyczące zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów wynikające z: a) potrzeb ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w art. 72 i 73 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.), b) obowiązujących ustaleń planów ochrony ustanowionych dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych, a także dla innych form ochrony przyrody występujących na terenach objętych projektem planu miejscowego. Tymczasem z brzmienia zakwestionowanego § 6 pkt 6 uchwały wynika, że Rada w drodze uchwały nałożyła ograniczenie dotyczące obowiązku zdjęcia przed podjęciem działalności na obszarach wyznaczonych w planie, warstwy próchnicznej z części przeznaczonej pod obiekty budowlane oraz powierzchnie utwardzone, a następnie odpowiednie jej zagospodarowanie. W tym stanie rzeczy należy zgodzić się z organem nadzoru, że zamieszczony w § 6 pkt 6 uchwały obowiązek nie wynika z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Wskazać należy, że ewentualny obowiązek zdjęcia próchnicznej warstwy gleby może zostać nałożony w drodze decyzji administracyjnej, która jest wyłączną formą prawną rozstrzygania o tej kategorii spraw. Co więcej, uznaniowy charakter tej decyzji powoduje, że żaden przepis prawa nie może obligować adresatów planu miejscowego do podjęcia działań w tym zakresie. Postanowienie planu miejscowego rozstrzygające w sprawie obowiązku zdjęcia warstwy próchniczej jest niedopuszczalne przez to, że determinuje treść decyzji, którą podejmował będzie właściwy organ.

Również do przekroczenia kompetencji zawartych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 15 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 39 ust. 3 ustawy Prawo budowlane) i nieuprawnionej modyfikacji przepisów ustaw doszło przy formułowaniu przez Radę postanowień § 7 ust. 1 pkt 2 lit. k uchwały, gdzie określono zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. W zakresie ochrony zabytków nieruchomych, wpisanych do gminnej ewidencji zabytków, oznaczonych odpowiednio na rysunku planu (ul. Wrocławska 6 dom mieszkalny, ul. Wrocławska 12 „ dom mieszkalny) Rada Miejska postanowiła, że: dopuszcza się rozbiórkę obiektów, którym udokumentowano zły stan techniczny, po uprzednim wykonaniu prac dokumentacyjnych – kart ewidencyjnych zabytku architektury i budownictwa zgodnie z przepisami odrębnymi". Zakres kompetencji organu nadzoru konserwatorskiego oraz obowiązki podmiotów zamierzających dokonać określonych czynności przy zabytku lub w jego otoczeniu, szczegółowo i wyczerpująco określone zostały już przez ustawodawcę w art. 2 ust. 2 pkt 3 i art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane oraz w art. 32 i w art. 36 ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Podkreślić należy, że powtórzenia i modyfikacje przepisów ustawy w akcie normatywnym niższego rzędu, jako wysoce dezinformujące, stanowią istotne naruszenie prawa (§ 137 w zw. z § 143 Załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. Nr 100, poz. 908 ze zm.). Powta-

rzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji (por. WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 837/14). Trzeba, bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (art. 2 i art. 7 Konstytucji RP).

Podobnej natury naruszenie związane z niedopuszczalną modyfikacją wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym znalazło potwierdzenie w stosunku do zarzutu skierowanego wobec § 9 pkt 2 uchwały we fragmencie w jakim przepis ten określa szerokości stref ochronnych sieci gazowej. Jak zasadnie wykazał to organ nadzoru przyjęta przez organ planistyczny regulacja jest niezgodna z załącznikiem nr 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie. Modyfikuje ona bowiem wartości liczbowe określonych tam szerokości stref kontrolowanych. Ponadto wskazane rozporządzenie wymienia także inne rodzaje obiektów terenowych (np. obiekty zakładów przemysłowych), od których liczona jest odpowiednia szerokość strefy kontrolowanej gazociągu, tymczasem zapis uchwały w tym zakresie ogranicza się tylko do czterech rodzajów zabudowy (1. budynków użyteczności publicznej, 2. budynków mieszkalnych zabudowy jednorodzinnej, 3. parkingów, 4. wolno stojących budynków niemieszkalnych). Z tych też powodów należało stwierdzić nieważność § 9 pkt 2 we fragmencie: „o szerokości (licząc od osi gazociągu): a) 65 m dla budynków użyteczności publicznej, b) 35 m – dla budynków mieszkalnych zabudowy jednorodzinnej, c) 30 m – dla parkingów, d) 25 m – dla wolno stojących budynków niemieszkalnych” jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w zw. z § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie oraz załącznikiem nr 2 do tego rozporządzenia.

W pełni należało również uwzględnić zarzut skargi dotyczących § 9 pkt 3 lit. b uchwały, zgodnie z którym: „obowiązuje zakaz wznoszenia sadzenia drzew i krzewów w pasie o szerokości 4 m (po 2 m od osi gazociągu)". Tymczasem na podstawie uregulowania § 10 ust. 4 wskazanego rozporządzenia - w strefach kontrolowanych nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż. 2,0 m od gazociągów o średnicy do DN 300 włącznie i 3,0 m od gazociągów o średnicy większej niż DN 300, licząc od osi gazociągu do pni drzew. Wszelkie prace w strefach kontrolowanych mogą być prowadzone tylko po wcześniejszym uzgodnieniu sposobu ich wykonania z właściwym operatorem sieci gazowej. Z powyższego przepisu rozporządzenia wynika zatem, że w przypadku gazociągów o średnicy większej niż DN 300 (a takie również zostały w uchwale wymienione), w strefach kontrolowanych nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż 3,0 m, natomiast w uchwale odległość taką ustalono na 2,0 m - niezależnie od średnicy gazociągu.

Przechodząc do omówienia kolejnego zarzut trzeba powiedzieć, że w § 9 pkt 5 zaskarżonej uchwały postanowiono, że „5) dopuszcza się przebudowę istniejących gazociągów, o których mowa w pkt 1, oraz zmiany w tym przypadku zasięgu stref, o których mowa w pkt 2, zgodnie z obowiązującymi przepisami”. Zdaniem Sądu przytoczony przepis § 9 pkt 5 zaskarżonej uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p., które stanowią, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy, a także zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Zgodzić się bowiem należy ze skarżącym, że plan miejscowy powinien precyzyjnie i jasno regulować przebieg strefy ochronnej wzdłuż gazociągów. Tymczasem przepis uchwały w zakwestionowanym brzmieniu stanowi niewątpliwie przykład regulacji ograniczającej sposób użytkowania nieruchomości, przez którą przebiega gazociąg, jednocześnie dopuszcza "zmianę położenia tej strefy", przy czym nie wskazuje trybu i sposobu dokonania owej zmiany. Regulacja taka w sposób istotny narusza tryb sporządzania planu miejscowego, bowiem nie jest dopuszczalne na gruncie przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p. przeniesienie kompetencji do uregulowania przebiegu strefy ochronnej na inny organ niż rada gminy uchwalająca plan miejscowy. Z tych powodów należało stwierdzić nieważność § 9 pkt 5 zaskarżonej uchwały.

Do przekroczenia kompetencji zawartych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 15 ust. 2 pkt 10 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260 z późń. zm.) w zw. z § 28 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 ze zm.) oraz nieuprawnionej modyfikacji przepisów ustaw doszło w przypadku uchwalenia § 10 ust. 5 pkt 3 zaskarżonej uchwały. W przepisie tym Rada ustalając zasady odprowadzania wód opadowych i roztopowych wskazała, że: „w uzasadnionych przypadkach dopuszcza się odprowadzanie wód do kanalizacji deszczowej w drogach publicznych". Tymczasem stosownie do dyspozycji art. 39 ust. 1 ustawy

z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. Zakaz ten odnosi się do wszystkich kategorii dróg publicznych. Zdaniem organu nadzoru odprowadzanie wód z innych, okolicznych nieruchomości do urządzeń zaprojektowanych do odwadniania oraz odprowadzania wód z dróg może skutecznie uniemożliwić użytkowanie dróg publicznych zgodnie z ich przeznaczeniem. Z kolei zgodnie z § 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie działka budowlana, na której sytuowane są budynki, powinna być wyposażona w kanalizację umożliwiającą odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej. Zaś w razie braku możliwości przyłączenia do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej, dopuszcza się odprowadzanie wód opadowych na własny teren nieutwardzony, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych (§ 28 ust. 2 ww. rozporządzenia). Co więcej zgodnie z § 29 ww. rozporządzenia dokonywanie zmiany naturalnego spływu wód opadowych w celu kierowania ich na teren sąsiedniej nieruchomości jest zabronione. W świetle przytoczonej regulacji przyjąć należy, że formułując ustalenie, o którym mowa w § 10 ust. 5 pkt 3 uchwały, Rada dopuściła się naruszenia wskazanych powyżej przepisów, a tym samym weszła w kompetencje zarządcy drogi, który stosownie do dyspozycji art. 39 ust. 3 ustawy o drogach publicznych, w szczególnie uzasadnionych przypadkach może dopuścić do lokalizowania w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego (tu: urządzeń kanalizacyjnych), przy czym zgoda ta udzielana jest w drodze decyzji administracyjnej.

Z § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały wynika, że dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem 4.MN – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna wolnostojąca, bliźniacza, ustala się obowiązek poprzedzenia lokalizacji zabudowy badaniami geologicznymi zgodnie z przepisami odrębnymi, określającymi warunki, na których może ona zostać zlokalizowana. W przypadku negatywnego wyniku badań, wykluczających możliwość lokalizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej Rada dopuściła przeznaczenie tego terenu na zieleń parkową i/lub teren sportu i rekreacji, i/lub zalesienie. Wskazując na brak możliwości określenia w planie przeznaczenia gruntów w sposób hipotetyczny, czy też alternatywny, organ nadzoru uznał za zasadne wnioskowanie o stwierdzenie nieważności § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz związanego merytorycznie z tym przepisem § 12 ust. 2 pkt 3 (wprowadzającym ograniczenia wynikające z lokalizacji stanowisko archeologicznych), a także załącznika nr 1 (rysunek planu) w zakresie terenu 4.MN uchwały. W odpowiedzi na skargę Rada Miejska podniosła, że zgodnie z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Siechnice teren 4.MN może zostać przeznaczony pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną pod warunkiem właśnie przeprowadzenia badań geologicznych. Wyjaśniono, że jest to niezbędne ze względu na uprzednie zagospodarowanie tego terenu. Było to składowisko różnych odpadków, gruzu. Należy jednak mieć na względzie to, że o tym, co powinien oraz co może określać miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego stanowi art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.p.z.p. Natomiast z § 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. wynika, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Oznacza to, że przeznaczenie terenów w planie musi być jednoznaczne. Również wymagania związane z ochroną zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego mogą być realizowane tylko poprzez zawarcie w nim rozwiązań określonych w art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.p.z.p. Zarówno z ust. 1 jak i z ust. 2 art. 15 tej ustawy nie wynika, by Rada mogła nałożyć na obywateli obowiązek przeprowadzania badań geologiczno-inżynieryjnych. Zgodnie z art. 34 ust. 3 pkt 4 ustawy Prawo budowlane projekt budowlany powinien zawierać w zależności od potrzeb wyniki badań geologiczno-inżynierskich oraz geotechniczne warunki posadowienia obiektów budowlanych. To od osoby sporządzającej projekt budowlany oraz organu zatwierdzającego ten projekt zależy, czy w danej sprawie konieczne jest wykonanie badań geologiczno-inżynieryjnych. Także od osoby sporządzającej projekt budowlany oraz organu zatwierdzającego ten projekt zależy, czy na określonym terenie możliwa jest realizacja danej zabudowy, czy też nie. Ponadto zgodzić się należy z Wojewodą, że przy podejmowaniu regulacji zawartej w § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a uchwały Rada nie dochowała zadość obowiązkom wynikającym z art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. Rada Miejska nakładając bowiem obowiązki w zakresie wykonania dokumentacji geologiczno-inżynierskiej przerzuciła bowiem na inwestorów własne obowiązki w zakresie rozeznania terenu pod kątem przydatności do zabudowy na etapie uchwalenia planu, co rodzi obawy, czy przedmiotowy teren w ogóle mógł być przeznaczony na takie cele z uwagi na uprzednie zagospodarowanie terenu w postaci składowiska odpadów. W efekcie takiego rozpoznania terenu gmina, na mocy art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. zobligowana była do ustalenia szczegółowych warunków zagospodarowania terenów, w tym wprowadzenia stosownych ograniczeń w ich użytkowaniu, a w razie konieczności również, zakazu zabudowy.

Uwzględniając powyższe, Skład orzekający w niniejszej sprawie, podzielając zasadniczo stanowisko organu nadzoru, nie uznał jednak za zasadne stwierdzenie nieważności § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, § 12 ust. 2 pkt 3 oraz załącznika nr 1 (rysunek planu) od uchwały w zakresie terenu 4.MN, ale tylko § 12 ust. 1 pkt 1 lit. a we fragmencie: *„przy czym lokalizacja zabudowy poprzedzona musi być badaniami geologicznymi zgodnie z przepisami odrębnymi, określającymi warunki, na których może ona zostać zlokalizowana. W przypadku negatywnego wyniku badań, wykluczających możliwość lokalizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej dopuszcza się przeznaczenie tego terenu na zieleń parkową i/lub teren sportu i rekreacji, i/lub zalesienie”*. Eliminując bowiem dopuszczalność zmiany funkcji terenu oznaczonego symbolem 4.MN na teren przeznaczony pod zieleń parkową i/lub teren sportu i rekreacji, i/lub zalesienie, a przez to możliwość zmiany funkcji tego terenu w nieustalonym trybie i przez nieustalony podmiot, co powodowało niedookreślenie przeznaczenia terenu 4.MN, w ocenie Składu orzekającego, o tym, czy na konkretnej działce budowlanej, znajdującej się na terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem 4.MN, będzie możliwa realizacja danej zabudowy, zależeć będzie wyłącznie od osoby sporządzającej projekt budowlany oraz przyjętych geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych.

Natomiast Sąd nie uwzględnił ostatniego z zarzutów skargi w zakresie żądania stwierdzenia naruszenia § 15 ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 4b u.p.z.p. w zw. z art. 11 f ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczegółowych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.) w przypadku § 19 ust. 4 pkt 4 uchwały. W kwestionowanym przez organ nadzoru przepisie, który odnosi się do terenu drogi publicznej - zbiorczej (docelowo głównej) oznaczonego na rysunku planu symbolem 1.KDZ(G), znalazła się regulacja w brzmieniu: „Ustala się następujące parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu: (...) 4) w przypadku zmiany przebiegu lokalizacji drogi dopuszcza się pozostawienie terenu w dotychczasowym użytkowaniu rolniczym”. Zdaniem organu nadzoru, przytoczone wyżej postanowienie uchwały pozostaje w sprzeczności z zasadami sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i narusza art. 15 ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 4 b u.p.z.p. W opinii organu nadzoru przepisy planu miejscowego nie powinny zawierać regulacji, które dopuszczają w określonych okolicznościach alternatywne przeznaczenie dla terenu drogi publicznej 1.KDZ(G), przez co wprowadzają postanowienia nieprzewidziane w stosownej decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (elementy decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej określa szczegółowo art. 11 f ust. 1 ustawy o szczegółowych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych). Działanie takie narusza zasadę prawidłowej legislacji. Ponadto uznanie jako zgodnego z prawem przeznaczenia terenu, oznaczonego w planie symbolem literowym 1.KDZ(G), przy jednoczesnym obowiązywaniu regulacji § 19 ust. 4 pkt 4 uchwały, oznaczałoby zaakceptowanie braku stabilności porządku prawnego, obowiązującego na terenie gminy Siechnice. Według Wojewody, nie można bowiem mówić o stabilności planistycznego porządku prawnego w sytuacji, gdy mimo uchwalenia planu miejscowego, nie jest wiadomo jakie przeznaczenie będzie miał określony teren objęty ustaleniami tego planu i w jakim okresie i kto zdecyduje o zmianie przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem 1.KDZ(G) z docelowego na dotychczasowe użytkowanie rolnicze. Nadto, w ocenie organu nadzoru, obowiązywanie § 19 ust. 4 pkt 4 uchwały skutkujące niejednoznacznym określeniem przeznaczenia dla terenu drogi publicznej 1.KDZ(G) nastąpiło pomimo tego, że na podstawie decyzji z dnia 13 września 2011 r., nr 26/11 Wojewoda Dolnośląski udzielił zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Na podstawie tej decyzji nastąpiło już wydzielenie geodezyjne i prawne obszaru przeznaczonego na przyszłą drogę publiczną.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Siechnic zauważył, że organ nadzoru błędnie przywołał decyzję z dnia 13 września 2011 r., nr 26/11, ponieważ dotyczy ona budowy drogi wojewódzkiej Żerniki Wrocławskie – Siechnice (od ronda w ciągu drogi wojewódzkiej nr 395 do drogi krajowej nr 94). Wyjaśniono, że powyższy odcinek znajduje się na wschód od terenu objętego planem, który już został wybudowany i oddany do użytkowania. Podkreślono natomiast, że odcinek drogi, który przebiega przez obszar planu jest na etapie uzyskiwania decyzji środowiskowej. Dalej zauważono również, że przyjęte rozwiązanie jest zgodne ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy, oraz że w zawiązku z faktem, że jest to inwestycja o znaczeniu ponadlokalnym i niezależnym od gminy jej przebieg może ulec jeszcze zmianie.

W ocenie Składu orzekającego, przedstawione przez Radę Miejską stanowisko zasługuje na pełną aprobatę. Przede wszystkim należy zauważyć, że teren drogi publicznej – zbiorczej (docelowo głównej) przeznaczony na rysunku planu symbolem 1.KDZ(G) został wyodrębniony liniami rozgraniczającymi i w sposób jednoznaczny został wskazany jej przebieg. Z przyjętym rozwiązaniem nie pozostaje w sprzeczności to, że Rada dopuściła możliwość, w przypadku zmiany przebiegu lokalizacji drogi, pozostawienia terenu w dotychczasowym użytkowaniu rolniczym. Skoro Rada nie ma obowiązku wyznaczenia rezerwy terenowej w miejscowym planie do czasu wydania ostatecznej decyzji ustalającej przebieg drogi publicznej (jak natomiast wynika z od-

powiedzi na skargę planowana inwestycja drogowa jest dopiero na etapie uzyskiwania decyzji środowiskowej), co więcej ustalenia planu w tym zakresie nie są wiążące dla organu wydającego decyzję o zezwoleniu na realizacje inwestycji drogowej, to uznać należy, że przyjęte w § 19 ust. 4 pkt 4 uchwały rozwiązanie de facto niczego nie zmienia w zakresie przeznaczenia tego terenu. Niezależenie bowiem od postanowień planu, teren ten w przypadku zmiany przebiegu lokalizacji drogi publicznej, pozostanie w dotychczasowym użytkowaniu rolniczym. W tym sensie, uwzględniając regulację wynikającą z ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczegółowych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ostateczne przeznaczenie terenu 1.KDZ(G) i tak zostanie ustalone z pominięciem postępowania przewidzianego dla zmiany planu miejscowego. Uznając zatem za nietrafny ten zarzut skargi Sąd, na podstawie art. 151 u.p.p.s.a., orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie, o czym była mowa wyżej, Sąd w pełni podzielił zarzuty i przedstawioną argumentację prawną organu nadzoru, co uzasadniało odstąpienie od jej powtórzenia w tej części rozważań, i dlatego też na podstawie art. 147 § 1 u.p.p.s.a., orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Postanowienie kosztowe wydano zgodnie z art. 200 i art. 206 u.p.p.s.a. oraz § 14 ust. 2 pkt 1c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).